

Posudek oponenta diplomové práce – teoretická/praktická část*

Jméno a příjmení studenta	Bc. A Tereza Anderlová		
Studijní program	N 8206/Výtvarná umění		
Obor/ateliér	8206T102/Multimedia a design/ateliér Design skla		
Forma studia	prezenční	Akad. rok 2013/14	
Název práce	20 kg		
Oponent práce	Mg. A Alena Matějka Ph.D		

Tereza Anderlová se nad zadaným tématem své diplomové práce 20 kg zabývá mnohými aspekty tohoto úkolu od samotné definice kilogramu a současné nejasnosti tak základní konstanty našeho života, jako je definice hmotnosti jednoho kilogramu, která se zdá být neměnná, avšak překvapivě není. Ani jejích 20 kg není míněno doslova, je to relativní váha předmětu, jejích vzpomínek a upomínek na něco, co prožila, co je jejím subjektivním dojmem a co chce nyní ve své práci zprostředkovat tomu, kdo chce sdílet s ní její pohled na život a kdo přistoupí na její formu podání.

Svou práci doprovází příběhem o zkrocení býka, ve kterém tuší paralelu uchopení svého tématu, procesu jeho stvoření a ochočení k obrazu svému. Tento filosofický postoj posunuje její příběh a dává mu další rozměr. Tereza Anderlová začala sbírat předměty použité v této realizaci relikviářů, aniž by tušila, že je někdy využije. Tento příběh o zkrocení býka naznačuje stejnou cestu hledání čehosi, co nás vede k cíli od samého počátku, kdy si ještě ani sami neuvědomujeme důvod našich skutků. Otázkou je, nakolik svým dílem prokáže, že býka, svůj příběh, ochočila a dala mu narůst v nezávislý umělecký čin. Mnoho slov je vyřčeno o skutku ale jen on sám prokáže svoji nezávislost, originalitu a sílu sdělení.

Tereza Anderlová hovoří o některých svých minulých dílech, kdy sledovala matematické posloupnosti číselných řad, které nedokázala obhájit coby svébytné umělecké dílo, kdy nebyla schopna přesahu, který by je v artefakt proměnil. Zde si kladu otázku, je-li třeba tolik slovní obhajoby nějaké myšlenky, která až v realizovaném díle může prokázat či neprokázat svoji sílu a váhu a s velkým napětím očekávám výsledek její diplomové práce, o které nyní tolik napsala. Umělecké prostředky se liší od literárních. Účinek, který má hotové dílo by měl být tou největší mocí umělce zasáhnout do vnímání pozorovatele, protože umělec nemá „ochočena“ slova ale hmotu. Předchozí práce Terezy Anderlové však prokazují její velkou citlivost k přírodě, k prožitým příběhům, ze kterých tvoří díla, kterými nám otvírá svůj svět a ta jsou velmi přesvědčivá. Obdivuje krásu zvířat, které sama loví, nechce nechat na pospas jejich mrtvá těla, snaží se je proměnit v předmět obdivu a uctívání. Chápe jejich důležitost v lidském životě, stejně jako ji chápali lovci od dob počátků světa, kdy zvířata byla jejich potravou i inspirací v jejich uměleckých projevech. Skládáním peří v určité obrazce a jejich opakováním v kaleidoskopických proměnách vzoru tvoří Tereza Anderlová paralelu ornamentu, kterým zobrazují některé kultury nekonečnost trojrozměrného prostoru na dvojrozměrné ploše, tak jako například arabské ornamenty v mešitách či graficky znázorněné prostorové struktury z vizí amazonských Indiánů

Inspirací k její nové práci posloužila mimo jiné i díla umělců, pro které je důležitý příběh. V něm spatřuje Tereza Anderlová smysl. Musí být tak silný, že stojí za místo v paměti, pak je hoden být uložen do relikviáře, jinak ztrácí smysl. Hledá podobná díla ostatních umělců s tématem relikviářů a tvary, které nachází, jsou si v lecčems podobné. Vypadají jako poklady na síry či jiné pochutiny. Mnohé pozůstatky svatých byly však uloženy třeba pod oltářním kamenem s vyrytým křížem či v rámu obrazu jako je nacházíme v obrazech Magistra Theodorica či v monstranci pro reliquiis, svatých monstrancích, ve kterých byly předváděny ostatky svatých při procesích. Věřím, že Tereza Anderlová tvar relikviářů (monstrancí) zvolila z nějakého důvodu, který měl posloužit k ukázání, z lat. monstrare, to je předvedení svých „svatých“ relikvií, svých životních příběhů tak, aby dosáhla uměleckého vyjádření své myšlenky.

Svoje relikviáře zasvěcuje cukru z kaváren, drobným mincím, kostem zvířat, kamenům, květinám a mapám. Všechny předměty, které do relikviářů vkládá, byly nalezeny při hledání cesty. Její cesty, po které kráčí. Nechce se s nimi rozloučit ale musí. Tím, že je vloží do skříňky, dává je světu. Dává kus svého já, svých snů, svého času, svého osobního života. Tereza Anderlová je zaskočena takovou obětí umění, dát světu sama sebe, své vzpomínky, zdá se jí zprvu příliš mnoho, pak ale sama přichází na to, že bez této oběti nestvoří nic. A tak se uzavírá její cesta k dotvoření díla stejně jako se končí cesta zkroceného býka. S lehkostí v duši z nabytého poznání zanechává za sebou zkušenost, která jí dává nadhled nad prošlou cestou.

Relikviáře mají dvojí plášť. Její vzácné vzpomínky jsou obalené dvěma vrstvami skla, snad aby je chránily před agresivitou, která je snům nebezpečná. Předměty ve skříňkách jsou uspořádány v uskupeních žijících svůj vlastní, nový příběh rostlin, zvířete, kamene a vody, mapy a hlasu, který vede k cíli.

Tereza Anderlová se musela vzdát kusu svého života, aby vytvořila nové, živoucí umělecké dílo. Teoretická část bude naplněna až realizací samotného díla. Teprve pak bude možné jej prožít, obdivovat či zatratit. Věřím, že jej budu moci obdivovat.

Alena Matějka

Návrh klasifikace ...A - výborně.....

V(e) ..Östby, Erikslund, Švédsko..... dne29.5.2014.....

.....
podpis oponenta práce

Pro klasifikaci použijte tuto stupnici:

A - výborně	B - velmi dobře	C - dobře	D - uspokojivě	E - dostatečně	F - nedostatečně
-------------	-----------------	-----------	----------------	----------------	------------------

* nehodící se škrtněte